

Arrest

nr. 207 334 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 september 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker wordt tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), respectievelijk op 25 november 2016 en 2 maart 2017.

1.2. Op 22 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine. U werd geboren Amedia in de provincie Dohuk. U woonde als kind zowel in de provincie Dohuk als in de stad Mosul in de provincie Nineveh.

In 1995 werd u als minderjarige door strijders van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK) meegenomen en gedwongen om zich bij hen aan te sluiten. In de volgende jaren was u actief als PKK strijder in het grensgebied tussen Irak en Turkije. U was voornamelijk bewaker. Gedurende een korte periode was u verantwoordelijk voor een eenheid van een 15-tal personen. U was geen overtuigd strijder en u wachtte doorheen de jaren op een gelegenheid om te ontsnappen. In 2004 waren er twisten binnen de PKK naar aanleiding van een partijcongres. U maakte van deze gelegenheid gebruik om, net zoals vele andere strijders in deze periode, te deserteren. U ging naar Mosul, waar u familie toen woonde.

In 2004 verhuisde u uit vrees voor represailles van de PKK met uw familie vanuit Mosul naar de plaats Sinduha in de provincie Dohuk. Bij aankomst in Dohuk meldde u zichzelf aan bij de autoriteiten als ex-PKK strijder. U werd daarop gescreend door de Koerdische veiligheidsdiensten. U werd gedurende een tiental dagen ondervraagd over uw activiteiten als PKK strijder en kreeg vervolgens amnestie: u mocht zonder verdere gevolgen beschikken en zich met permissie van de autoriteiten in Dohuk vestigen.

In 2005 kreeg u voor het eerst problemen. Hoewel de Koerdische autoriteiten op zich u niet vervolgden, werd u gevisieerd door twee individuele leden van de ordediensten: een zekere [F.], die officier was bij de Asayish, en een zekere Sheikh Ali, die lid was van de Peshmerga. Gezien uw PKK verleden koesterden deze twee personen elk afzonderlijk een wrok tegen u. [F.] bedreigde u één keer persoonlijk met de dood. Hoewel zij u en uw familie voortdurend met de dood bedreigden, bleef het echter bij verbale bedreigingen en zijn er nooit concrete incidenten geweest.

In de periode dat u in Dohuk woonde, werd u op een bepaald moment ook aangesproken door een onbekende vrouw die u thuis kwam opzoeken. Ze bleek de moeder te zijn van een herder die in 1998 was vermist. In 1998 zou uw eenheid van de PKK twee herders hebben ontvoerd. Deze personen werden later door uw collega-strijders gedood. U vertelde deze vrouw de waarheid over het lot van haar zoon. Enige tijd later vernam u dat er een bloedvete was ontstaan tussen uw stam en de Harki-stam van de overleden herders. U voelde zich niet langer veilig in Dohuk. Naar aanleiding van een incident – u meende dat u op een bepaald moment door een auto werd gevolgd – besloot u te vertrekken uit het land. U reisde naar Europa, waar u in 2008 asiel vroeg in Noorwegen.

In 2011 werd u na afwijzing van uw asielaanvraag vanuit Noorwegen gerepatrieerd naar de stad Erbil in Irak. U ging eerst uw identiteitsdocumenten laten vernieuwen in de provincie Dohuk en vestigde u zich vervolgens in de stad Mosul, waar uw familie opnieuw was gaan wonen. U ging er opnieuw aan de slag als tegelzetter.

In juni 2014 werd Mosul ingenomen door Daesh. U vluchtte vanuit Tal Afar, waar u op dat moment voor uw werk was, naar uw zus in de plaats Qani Maze in de provincie Dohuk, waar u één nacht verbleef. Omwille van uw problemen in het verleden wilde u niet in Dohuk blijven en reisde u meteen door naar Turkije. Vervolgens ging u verder naar Europa, waar u probeerde om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U verbleef ongeveer een jaar in een vluchtelingenkamp nabij Calais.

Op 23 augustus 2016 kwam u aan in België. Op 9 september 2016 vroeg u asiel.

Uw vader en broers verblijven vermoedelijk nog in de buurt van Mosul, maar u hebt geen contact met hen. U hebt vanuit België wel nog contact met uw twee zussen die Qani Maze in de provincie Dohuk wonen.

B. Motivering

U verklaart dat u in 2014 uit de stad Mosul, waar u toen woonde, bent gevlucht uit vrees voor de Daesh. U verklaart dat u niet kunt terugkeren naar de provincie Dohuk, waar u bent geboren, waar u gedurende verschillende periodes in uw leven hebt gewoond en waar momenteel twee zussen wonen, omwille van verschillende problemen in het verleden. In Dohuk zou u in de periode 2004-2008 immers problemen hebben gekregen met twee individuele leden van de Koerdische ordediensten, die u viseerden omwille van uw verleden als strijder bij de PKK. Verder zou er een bloedwraak tegen u bestaan. In 1998 zou uw

eenheid binnen de PKK twee herders hebben ontvoerd, die later waren omgekomen. In 2008 zou u te weten zijn gekomen dat de familieleden van de herders wraak op u wilden nemen.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gekend in Dohuk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen voor de Noorse en Belgische asielinstanties over de problemen die u zou hebben gekend manifest tegenstrijdig zijn.

Zo vertelde u ten aanzien van het CGVS dat u Irak had verlaten omwille van bedreigingen uit twee verschillende hoeken. U zei dat u in de periode 2004-2008 problemen had gekregen met individuele leden van de Koerdische ordediensten in Dohuk, die wrok tegen u koesterden omwille van uw PKK verleden, en dat er een bloedwraak tegen u bestond vanwege familieleden van enkele herders die tijdens uw PKK periode zouden zijn ontvoerd en later werden gedood. Omwille van deze problemen kon u zich in 2014 niet in Dohuk vestigen na uw vertrek uit Mosul en zou u momenteel ook niet kunnen terugkeren naar Dohuk. U verklaarde echter uitdrukkelijk dat er enkel bedreigingen tegen uw persoon waren geweest. Er zouden echter geen concrete incidenten of aanvallen tegen uw persoon zijn geweest, noch vanuit de kant van de leden van de Koerdische ordediensten, noch vanwege van de stam van de herders (CGVS II, p. 9-16).

Tegenover de Noorse asielinstanties vertelde u echter een volledig verschillend verhaal. U verklaarde in Noorwegen dat u Irak in 2008 was ontvlucht omdat u gevaar liep om door de Koerdische Democratische Partij (KDP) – die de macht uitmaakt in Dohuk – te worden vervolgd én omdat u vervolging vreesde vanwege de PKK omwille van uw desertie in 2004. In januari of februari 2007 zou u thuis zijn opgezocht door onbekende personen die Koerdisch spraken en die u met de dood bedreigden. Tijdens de Nawruz-viering in maart 2007 zou u zijn beschoten, maar kon u naar huis ontkomen. Op 5 januari 2008 zou er vervolgens een granaat nabij uw woning zijn geplaatst, maar met behulp van uw oom zou u erin geslaagd zijn uit het huis weg te komen. Omwille van deze feiten zou u in juli 2008 uit het land zijn vertrokken (cf. stukken uit het Noors asieldorfier).

Het CGVS moet dus vaststellen dat u bij uw opeenvolgende asielaanvragen in Noorwegen en België manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie u precies vervolgde – de PKK of de KDP versus individuele leden van de Koerdische ordediensten of familieleden van overledenen in het kader van een bloedwraak – alsook over de concrete vervolgingsfeiten – een persoonlijke doodsbedreiging, beschieting en granaat bij uw woning versus louter verbale en vooral indirecte bedreigingen – die u zou hebben meegemaakt. Als verklaring waarom u deze twee verschillende verhalen vertelde tegenover de Noorse en Belgische asielinstanties, zei u dat bepaalde mensen u voor uw asielaanvraag in Noorwegen hadden aangeraden om niet de waarheid te vertellen (CGVS II, p. 14, 17). Dit is geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. U kon immers geen duidelijke en aannemelijke uitleg geven waarom u in Noorwegen niet de 'waarheid' zou hebben verteld over uw problemen en welk belang u er toen bij zou hebben gehad om essentiële elementen uit uw relaas te verzwijgen of anders voor te stellen.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas – zoals verteld tegenover de Belgische asielinstanties – nog verder ondermijnd door enkele bijkomende vaststellingen.

Wat betreft het verhaal over de problemen met de individuele leden van de Koerdische ordediensten, bleken uw verklaringen bijzonder vaag en weinig overtuigend. Zo vertelde u over [F.] dat hij een hoge rang had bij de Asayish (Koerdische inlichtingendienst). Gevraagd of u kon concretiseren welke rang deze persoon dan had, bleven uw verklaringen heel vaag: "Ik denk dat hij een valk had op zijn schouder. Of drie sterren. Zoiets is dat." Toen u werd gevraagd welke rang dit dan is, zei u: "Ik weet het niet. Aqib of naqib. Ik heb geen kennis van militaire rangen." (CGVS II, p.). Het CGVS meent dat, gezien uw jarenlange dienst als strijder van de PKK, het hoogst ongeloofwaardig overkomt dat u beweert geen kennis te hebben van militaire rangen. De vaststelling dat u de rang van deze hoge officier van de Asayish, volgens uw verklaringen een bekend figuur, die u gedurende drie jaar persoonlijk bleef bedreigen, niet bleek te kennen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit verhaal. Ook over de concrete vorm of inhoud van de bedreigingen bleef u opvallend vaag. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd of u kon concretiseren op welke manier en in welke zin u werd bedreigd of hoe deze bedreigingen evolueerden doorheen de jaren, bleef u zich beperken tot vage en weinigzeggende antwoorden (CGVS II, p. 10).

Ook wat betreft uw verhaal over de bloedwraak vanwege de familieleden van de gedode herders bleken uw verklaringen op meerdere punten tekortkomingen te bevatten. Zo bleek u bijzonder vage verklaringen af te leggen over wanneer de moeder van de gedode herder bij u thuis zou zijn gekomen. U zei dat dit 2 of 3 jaar na uw terugkeer in Dohuk (in 2004) zou zijn gebeurd, maar u bleek dit niet zeker te weten. Toen u werd gevraagd hoeveel tijd voor uw vertrek naar Noorwegen deze moeder bij u thuis was gekomen, zei u dat dit 'lang' voor uw vertrek was. U bleek echter niet te kunnen zeggen of dit eventueel een half jaar, een jaar of twee jaar voor uw vertrek was voorgevallen (CGVS II, p. 11). Indien u toen werkelijk te horen kreeg dat er een bloedwraak tegen u zou bestaan vanwege de familieleden van de gedode herders, die tot een machtige clan zouden behoren, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit toch beter zou kunnen situeren. Daarenboven legde u vage verklaringen af over de identiteit van de gedode herders. Toen u werd gevraagd naar hun namen, zei u dat u dit niet wist. U bleek wel te weten wat de familienaam was van de gedode herder wiens moeder naar uw huis was gekomen om uitleg te vragen, maar zijn voornaam kende u niet. U kon zich ook niet herinneren of die moeder de naam van haar zoon had genoemd tijdens jullie gesprek (CGVS II, p. 15). Indien u werkelijk bloedwraak zou moeten vrezen omwille van het overlijden van deze personen, kan worden verwacht dat u ook hier toch iets meer over zou weten.

Wat betreft uw – geloofwaardig bevonden – profiel als ex-strijder van de PKK meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen omwille van het loutere feit dat u in het verleden strijder was bij de PKK. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de autoriteiten in de Koerdische autonome regio geen bijzonder probleem maakten van uw verleden als strijder. Toen u zich in 2004 zelf ging aanmelden bij de autoriteiten in de provincie Dohuk, kreeg u na een korte screening door de ordediensten een soort amnestie waarbij u gewoon kon beschikken en zich als burger in de provincie mocht vestigen. U verklaarde ook expliciet dat u vanwege de Koerdische autoriteiten niets te vrezen hebt (CGVS II, p. 7-8). Uw verhaal over vervolging door individuele leden van de ordediensten is, zoals hier reeds werd beargumenteerd, niet geloofwaardig.

Het CGVS meent dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u omwille van uw desertie uit de PKK in 2004 momenteel gevisieerd zou worden door de PKK. De voorbeelden die u gaf van ex-strijders van de PKK die waren gedeserteerd en die nadien problemen hadden gekregen (ze werden gedood of verdwenen), betroffen personen die een hoge positie hadden bekleed binnen de organisatie. U verklaarde zelf ook dat u na uw vertrek nooit concrete problemen hebt gekend met de PKK (CGVS II, p. 16-17). Na uw vertrek uit de PKK in 2004 leefde u tot 2008 in Dohuk. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u toen enige problemen kende met (leden van) de PKK omwille van het feit dat u gedeserteerd zou zijn. Na uw terugkeer naar Irak en tijdens uw verblijf in Mosul in de periode 2011-2014 kende u, ondanks het feit dat de Mosul binnen het operatieterrein ligt van de PKK, geen problemen omwille van uw PKK verleden. U reisde voor uw werk ook af en toe terug naar Dohuk (CGVS II, p. 18). Uit uw gedrag blijkt dus geenszins dat u een grote vrees had om door de PKK gevisieerd te worden. Daarenboven verklaarde u zelf dat, indien u geen problemen zou hebben met de twee individuele leden van de Koerdische ordediensten en indien het probleem van de bloedwraak niet zou bestaan, u zich zonder problemen bij uw zussen in Qani Maze in de provincie Dohuk zou kunnen vestigen (CGVS II, p. 21, 24). Het CGVS besluit op basis van bovenstaande vaststellingen dat u niet aannemelijk kunt maken dat het loutere feit dat u in 2004 zou zijn gedeserteerd uit de PKK momenteel, bijna 14 jaar na uw vertrek, nog problemen voor u zou kunnen opleveren.

Ten slotte, wat betreft de opmerking van uw advocaat, dat het feit dat u als kindsoldaat gedwongen werd gerekruteerd door de PKK aanleiding dient te geven tot de toekenning van een statuut van internationale bescherming (CGVS I, p. 20), meent het CGVS dat het loutere feit dat u op jonge leeftijd werd ingelijfd bij een gewapende groepering niet volstaat om actueel in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen in geval van terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen, en rekening houdend met de medische attesten die u voorlegt (cf. infra), blijkt immers niet dat u omwille van uw verblijf bij de PKK een dermate groot trauma hebt opgelopen dat een terugkeer naar Irak voor u ondraaglijk zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit de PKK op 22-jarige leeftijd erin slaagde om een normaal bestaan uit te bouwen. Zo ging u na uw vertrek uit de PKK in 2004 opnieuw bij uw familie in de provincie Dohuk wonen, waar u werkte als tegelzetter, tot 2008. Ook na uw terugkeer naar Irak in 2011 ging u terug bij familie wonen en vond u opnieuw een job in de marmerhandel (CGVS I, p. 4).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of reëel risico op het lijden van

ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) of b), van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Hoewel u volgens uw verklaringen de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak in de provincie Nineveh woonde, werd u geboren in de provincie Dohuk en hebt daar gedurende lange tijd gewoond, bijvoorbeeld in de periode voor uw vertrek naar Noorwegen van 2004 tot 2008 (CGVS II, p. 6). U bent ook geregistreerd in de provincie Dohuk. Na uw repatriëring vanuit Noorwegen naar Irak ging u ook terug naar Dohuk om uw paspoort te laten vernieuwen (CGVS II, p. 20). U hebt in Dohuk ook twee zussen die in Qani Maze in de wonen (CGVS II, p. 3). Gezien deze verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd.

De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort (stuk 1) attesteert uw identiteit en uw registratie in de provincie Dohuk. Wat betreft de medisch-psychologische attesten (stuk 2), dient te worden opgemerkt dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor eventuele moeilijkheden die u zou kennen, de loutere vaststelling dat u psychologische problemen hebt op zich geen indicatie is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De attesten van consultatie door een arts (stuk 3) geven een verslag van uw medische toestand op een bepaald moment, maar zijn verder niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Vooraf dient opgemerkt te worden dat verwerende partij niet twijfelt aan het profiel van verzoeker als ex-strijder van de PKK: "Wat betreft uw - geloofwaardig bevonden - profiel als ex-strijder van de PKK (zie bestreden beslissing).

Verwerende partij meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker actueel in Irak een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van zijn verleden bij de PKK. Zo meent verwerende partij dat verzoeker niets te vrezen heeft vanwege de Koerdische autoriteiten of de PKK.

Dit is correct. Verzoeker heeft dit tijdens zijn gehoor ook zelf aangegeven.

2. Verwerende partij ziet echter over het hoofd dat verzoeker een risicoprofiel heeft als voormalig strijder bij de PKK.

Verzoeker ging na zijn desertie in 2004 in Dohuk wonen, waar hij zich bij de autoriteiten als voormalig PKK-strijder aanmeldde.

De Koerdische autoriteiten verschafte verzoeker na een onderzoek dan wel amnestie, dit wil nog niet zeggen dat de lokale bevolking in Dohuk zo vergevingsgezind is.

Verzoeker bracht tien jaar door bij de PKK, van 1995 tot 2004. Dit was niet enkel geweten door de Koerdische overheid en zijn familie, maar ook door de bewoners in zijn buurt in Dohuk, zijn vrienden, kennissen, ...

De provincie Dohuk is in handen van de KDP, de 'Democratische Partij van Koerdistan' die onder leiding van Nechirvan BARZANI staat (zie COI Focus 'Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome regio', p. 4).

De KDP is een historische rivaal van de PKK. Deze groeperingen gingen in het verleden regelmatig in de clinch, en ook nu bestaat nog de vrees voor een Koerdisch conflict tussen de PKK en KDP (zie COI Focus 'Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome regio', p. 14).

De KDP verleende als groepering amnestie aan verzoeker. Een aantal individuele leden van deze partij waren echter minder vergevingsgezind. Verzoeker werd met de dood bedreigd door een officier bij de Asayish (de veiligheidsdienst) en een lid van de Peshmerga. Gezien verzoekers verleden bij de PKK, dat gekend was in Dohuk, koesterden deze personen immers een wrok tegen verzoeker.

De officier bij de veiligheidsdienst kende de familie van verzoeker, en was hierdoor op de hoogte van verzoekers verleden bij de PKK. De strijder bij de Peshmerga die verzoeker met de dood bedreigde, kende verzoeker nog van tijdens het conflict tussen de PKK en de KDP in de jaren 90 (zie gehoor CGVS II p. 9).

Verwerende partij hield onvoldoende rekening met het risicoprofiel van verzoeker, die als voormalig lid van de PKK woonde in een gebied dat in handen is van een historische rivaal, namelijk de KDP.

Dit risicoprofiel maakt de doodsbedreigingen die verzoeker kreeg van individuele leden van de Peshmerga en de veiligheidsdienst van de KDP waarschijnlijk en aannemelijk.

3. Het is correct dat verzoeker nooit het slachtoffer is geweest van concrete incidenten in Dohuk, zoals verwerende partij aangeeft in de bestreden beslissing.

Dit wil echter niet zeggen dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus.

Er moet gewezen worden op het volgende:

"Het CGVS lijkt het reeds vervolgd zijn in het verleden als voorwaarde te stellen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Hoewel dit een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan (artikel 48/7 VV), is dit er nochtans geen vereiste voor. Eigen aan het asielrecht is net dat de vrees voor vervolging prospectief beoordeeld moet worden. In bepaalde gevallen stelt het CGVS zelfs dat iemands geuite vrees ongegrond is enkel omdat deze hypothetisch is, louter omdat de situatie zich nog niet heeft voorgedaan. (...)"

"Dit probleem wordt eveneens gevoed door de moeilijkheid die het CGVS ondervindt om in het onderzoek een duidelijk onderscheid te maken tussen enerzijds de vaststelling van de feiten en anderzijds de evaluatie van de vrees in het geval van terugkeer. Een beslissing over de gegrondheid van een vrees voor vervolging blijft in essentie een oefening in voorspellen. Zoals het arrest Singh duidelijk illustreert, dient de asielinstantie zich uiteindelijk uit te spreken over de toekomst. (EHRM, Singh en anderen tegen België (nr. 33210/11) - 2 oktober 2012; §100.) [...] Nu stellen we heel dikwijls vast dat de benadering van het CGVS zich richt op het bepalen of de persoon reeds vervolgd werd en niet op het naar de toekomst toe evalueren of zij met reden vreest om het te worden. Nochtans berust de essentie van het vluchtelingenstatuut op de toekomstige aard van het beschermingsonderzoek. Ook al bevat de wet op heden een weerlegbaar vermoeden van de nood aan bescherming van een persoon die reeds vervolgd werd, a contrario, zou het makkelijker moeten aanvaard worden dat een persoon die

tot op vandaag nog nooit vervolgd werd, geldige redenen kan voorleggen die hem doen vrezen voor toekomstige vervolgingsdaden.

Verzoeker is de provincie Dohuk ontvlucht omwille van de doodsbedreigingen die hij vanuit verschillende hoeken kreeg wegens zijn verleden bij de PKK. Verzoeker nam deze doodsbedreigingen serieus, onder meer omdat ze uitgingen van leden bij de veiligheidsdienst en de Peshmerga van de Koerdische partij KDP, die er een historische rivaliteit op na houden met de PKK. Verzoeker kon dus met recht en reden vrezen om in de toekomst het slachtoffer te worden van vervolgingsdaden.

4. Verwerende partij meent dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, omdat hij tegen de Noorse asielinstanties een 'volledig verschillend verhaal' verteld heeft.

Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht.

Verzoeker betwist niet dat hij in Noorwegen andere verklaringen heeft afgelegd omtrent twee zaken: wie hem precies vervolgde (de PKK en de KDP oftewel individuele leden van de KDP en familieleden van de overleden herder) en de concrete incidenten (een beschieting en een granaat tegenover verbale doodsbedreigingen).

Verzoeker heeft deze overdrijvingen echter spontaan aangegeven tijdens zijn gehoor bij het CGVS:

"U hebt asiel aangevraagd in Noorwegen?"

Ja.

U hebt daar ook over deze problemen vertellen?

Ik heb het verteld, maar niet zoals hier.

Wat bedoelt u?

De mensen hebben mij aangeraden om iets anders te zeggen. Ik werd beïnvloed door de anderen om iets anders te vertellen. (zie gehoorverslag CGVS II, p. 14)

De kern van verzoekers asielrelaas was zowel in Noorwegen als in België hetzelfde: doordat hij lange tijd een strijder bij de PKK was, kwam hij in de problemen in de provincie Dohuk, die onder de controle staat van de KDP.

Verzoeker is zijn land ontvlucht omwille van de doodsbedreigingen die hij kreeg, maar een concreet incident had zich niet voorgedaan.

Verzoeker hoorde van andere asielzoekers in Noorwegen dat zijn problemen niet volstonden. en hij teruggestuurd zou worden naar Irak indien hij de waarheid vertelde.

Jammer genoeg volgde verzoeker dit foutieve advies. en heeft hij zijn problemen wat spectaculairder gemaakt: hij werd zogenaamd geviseerd door de groepering KDP zelf en niet door individuele leden, en er speelden zich twee incidenten af (een beschieting en een granaat) in plaats van verbale doodsbedreigingen. Verzoeker deed dit vanuit een vrees om teruggestuurd te worden naar Irak.

Verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat verzoeker "geen duidelijke en aannemelijke uitleg [kon] geven waarom u in Noorwegen niet de waarheid zou hebben verteld over uw problemen en welk belang u er toen bij zou hebben gehad om essentiële elementen uit uw relaas te verzwijgen of anders voor te stellen. " Verwerende partij kan hierin niet gevolgd worden. Toen verzoeker het (jammer genoeg) foutieve advies hoorde dat louter verbale doodsbedreigingen niet volstonden om bescherming te krijgen in Noorwegen, heeft hij zijn verhaal wat aangedikt, om zeker te zijn dat hij niet terug zou moeten keren. Hij maak- te van de individuele leden van de KDP die hem viseerde de groepering zelf, en hij verzon twee incidenten. Hoewel verzoeker hierbij natuurlijk een fout maakte, waarvoor hij zich ook wenst te verontschuldigen, is het in tegenstelling tot wat verwerende partij poneert wel aannemelijk waarom verzoeker deze fout hij heeft gemaakt. en welk belang hij hierbij had.

Ook UNHCR accepteert dat asielzoekers soms bepaalde feiten kunnen verbergen, evenals dat dit niet noodzakelijk betekent dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben :

"Research shows that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one 's family and community, can inhibit disclosure of relevant information. 135 In particular, applicants applying for international protection based on gender, sexual and gender- based violence, or their sexual orientation and/or their gender identity may feel ashamed and/or fearful of rejection by family and community. 136

[...] These reasons include, but are not limited to, the effects of trauma, other mental health problems, stigma and shame, lack of trust in authorities, fear of rejection or ostracism, and fear of serious harm as a reprisal. Such factors may explain why an applicant is reluctant to identify the real reasons for the application, or the true extent of the persecution suffered and/or feared. 139 " (stuk 2, p.72)

"Applicants may wish to conceal facts for other reasons, such as fear, lack of trust of the authorities, shame, stigma, or the effects of trauma. (stuk 2, p.215)

[...] There may be many valid reasons why an applicant may provide false information and/or documents in support of an application. Therefore. the applicant must be afforded an opportunity to explain and any

explanation provided should be fully considered. That an applicant has told a lie(s) or concealed a fact(s) is not necessarily decisive in the assessment of credibility. (stuk 2, p.216).

Verzoeker heeft vanaf het begin en spontaan open kaart gespeeld omtrent het feit dat hij in Noorwegen niet de volledige waarheid heeft verteld, maar zijn vervolgingsrelaas wat heeft aangedikt, om er zeker van te zijn dat hij niet zou worden teruggestuurd. Verzoeker volgde jammer genoeg het foutieve advies dat hij kreeg in Noorwegen van andere asielzoekers.

Verwerende partij gaat dan ook te kort door de bocht wanneer ze meent dat deze fout, die verzoeker in België wenst recht te zetten, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou aan- tasten.

5. Voorts trekt verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoeker ten onrechte in twijfel wat betreft de problemen die hij kende met individuele leden van de KDP en de familie van de overleden herder die werd vermoord door de PKK.

Een eerste argument van verwerende partij betreft het feit dat verzoeker de exacte rang niet kent van [F.], de officier bij de inlichtingendienst van de KDP die hem bedreigde: "Het CGVS meent dat, gezien uw jarenlange dienst als strijder van de PKK, het hoogst ongeloofwaardig overkomt dat u beweert geen kennis te hebben van militaire rangen. "

Verwerende partij ziet hier echter over het hoofd dat de PKK een ander systeem van militaire rangen heeft (zie ter illustratie gehoorverslag CGVS I p. 4: de tolk geeft aan moeite te hebben met het vertalen van de termen van de PKK). Voorts vocht verzoeker ook voornamelijk tegen het Turkse leger, die nog een ander systeem van rangen heeft dan hetgeen gangbaar is in Irak.

Verwerende partij trekt de geloofwaardigheid van verzoeker op dit punt op voorbarige wijze in twijfel. Als lid van de PKK had verzoeker helemaal geen ervaring met de verschillende rangen bij de KDP. Verwerende partij onderbouwt dit argument ook niet met landeninformatie, en maakt bijgevolg conclusies niet op basis van verifieerbare informatie maar op basis van assumpties en buikgevoel. Dit is echter lijnrecht tegen de richtlijnen van UNHCR:

"The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decisionmaker's intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision- maker s own theory about how the applicant or others could or should have acted, or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity. As expressed in Australian guidance: "What is capable of being believed is not to be determined according to the Member 's subjective belief or gut feeling about whether an applicant is telling the truth or not A Member should focus on what is objectively or reasonably believable in the circumstances. " (stuk 2, p. 39)"

"Whether the DM is accepting or rejecting a fact, his or her must be able to base that decision on evidence. Adverse credibility findings should not be based on unfounded assumptions, subjective speculation, conjecture, stereotyping, intuition, or such feelings. " (stuk 2, p. 255)

Daarnaast meent verwerende partij dat verzoeker vage verklaringen aflegde over het tijds kader waarbinnen de gebeurtenissen met de familie van de gedode herder zich afspeelden, en dat het vreemd is dat hij de identiteitsgegevens van de gedode herder niet kende.

Verwerende partij verliest echter uit het oog dat op het moment dat verzoeker hierover gehoord werd op het CGVS, deze feiten zich meer dan een decennium geleden hebben afgespeeld. Het is niet meer dan normaal dat verzoeker enige moeite heeft om een concrete datum te plakken op bepaalde gebeurtenissen. Daarbij komt ook dat verzoeker er wel degelijk in geslaagd is om de gebeurtenissen enigszins in de tijd te situeren ("twee of drie jaar na zijn terugkeer in Dohuk", dus 2006 of 2007).

Voorts kende verzoeker wel de familienaam van de gedode herder waarvan de moeder hem kwam opzoeken. De voornaam kende verzoeker echter niet. Is dit echter zo vreemd? Ook deze feiten speelden zich lang geleden af (de herders werden in 1998 gedood). verzoeker was slechts heel beperkt betrokken bij deze dood, en ook het gesprek met de moeder van de gedode herder speelde zich meer dan een decennium voor het gehoor bij het CGVS af. Indien men dan een voornaam niet meer kan herinneren, kan men dit bezwaarlijk aangrijpen om de gehele geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken.

6. Dit zijn de enige elementen die verwerende partij aanhaalt om de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas in twijfel te trekken.

Op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen kan men onmogelijk concluderen dat verzoeker relaas geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in het asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden:

[...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide ail dates or minor details, as well as minor in- consistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness ", persecution must be proven to be reasonable possible. " (Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

7. Nu de problemen die verzoeker kende in Dohuk geloofwaardig blijken te zijn, stelt zich de vraag of hij geen bescherming van de Koerdische autoriteiten kan krijgen.

Relevant hierbij zijn de bemerkingen van de Danish Refugee Council en UNHCR:

According to two sources, the Kurdish authorities have the potential to provide very effective security in the areas that they control. 137 Being one of these sources, the international humanitarian organisation, however, stated that if Kurdish authorities do not want to protect an individual, they can also enforce that very effectively. Correspondingly, Journalist Osama Al Hababbeh said that the possibility to receive protection from KRI authorities depends on who the persecutor is. Journalist Osama Al Hababbeh explained that the authorities would not protect an individual in case the person had a conflict with a politician. In line with this, Human Rights Watch characterized the Kurdish court system as being under political influence and used to stifle dissent and target critical voices, including journalists. According to UNHCR, there is very little regard of law enforcement among the local population in KRI and people do not make use of the police or the courts. UNHCR said that the courts are not seen to respond, even though, in principle, they have a number of excellent laws meeting international standards. In addition, UNHCR explained that access to rule of law is dependent on ethnic and religious affiliation, tribe, connections, family and relatives, and it is very difficult, if not impossible, for an individual to stand up for his rights by himself. " (zie stuk 3)

Doordat verzoeker een voormalig lid was van de PKK, een rivaliserende groepering die in een conflict zit verwickeld met de KDP, en doordat verzoeker geïnterviewd wordt door leden van de KDP, namelijk een officier van de inlichtingendienst en een strijder bij de Peshmerga, kan verzoeker niet redelijkerwijze rekenen op effectieve bescherming van de KDP.

8. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met het risicoprofiel van verzoeker, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij het gegeven van het risicoprofiel snel en ongefundeerd van tafel veegde. Als dusdanig beschikte de tegenpartij niet over afdoende elementen om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Dor hem het statuut van vluchteling niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.1.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- UNHCR, Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p.71-72 en 215-216, (stuk 2);
- Danish Refugee Council, The Kurdistan region of Iraq. Access, possibility of protection, security and humanitarian situation, april 2016, (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

Op 3 mei 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe elementen: de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 14 maart 2018 en de COI Focus *“Irak. De bereikbaarheid van de Koerdisch Autonome Regio via de lucht”* van 16 oktober 2017.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest als ex-PKK strijder te worden gedood door twee individuele leden van de Koerdische veiligheidsdiensten als ook door leden van de Harki stam omwille van een bloedvete.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 17, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde

bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft verzoekers paspoort, stelt de Raad vast dat dit stuk verzoekers identiteit attesteert alsook zijn registratie in de provincie Dohuk.

- Uit de medisch-psychologische attesten, blijkt dat verzoeker psychologische problemen heeft. Evenwel zijn deze attesten niet van die aard dat ze een oorzakelijk verband kunnen aantonen tussen verzoekers psychische toestand en zijn problemen in Irak. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor het aangehaalde vluchtrelaas. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat de loutere vaststelling dat verzoeker psychologische problemen heeft op zich geen indicatie is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

- Wat betreft de attesten van consultatie door een arts, merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat deze een verslag geven van verzoekers medische toestand op een bepaald moment, maar verder niet relevant zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet volstaat om de voorgehouden vervolgingsfeiten en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Na lezing van het administratief, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat:

1) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend in Dohuk daar a) zijn verklaringen over de voorgehouden problemen met de Koerdische ordediensten bijzonder vaag en weinig overtuigend zijn, en b) zijn verklaringen over bloedwraak vanwege de Harki stam bijzonder vaag zijn en meerdere tekortkomingen bevatten;

2) het niet aannemelijk is dat verzoeker als ex-strijder van de PKK (Koerdische Werkerspartij) een gegronde vrees voor vervolging zou kennen, nu hem in 2004 amnestie werd verleend en hij zich in de Koerdisch Autonome Regio (hierna: KAR) mocht vestigen;

3) niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van zijn desertie uit de PKK in 2004 momenteel wordt gevisieerd door de PKK;

4) het gegeven dat verzoeker als kindsoldaat gedwongen werd gerekruteerd door de PKK niet volstaat om actueel in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De voormelde vaststellingen zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en ze zijn gesteund op de stukken van het dossier, in het bijzonder op de verklaringen van verzoeker, de door hem neergelegde stukken en de landeninformatie.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

2.4.2.5. Verzoeker benadrukt terecht dat niet wordt getwijfeld aan zijn profiel als ex-strijder van de PKK van 1995 tot 2004. Hij kan evenwel niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij als ex-strijder van de PKK die in woonde in Dohuk van 2004 tot 2008, een gebied dat in handen is van de KDP, een risicoprofiel heeft. Hoewel in de COI Focus van 18 augustus 2017 de KDP (Democratische Partij van Koerdistan) en de PKK als historische rivalen worden beschreven, blijkt uit die COI Focus en de overige beschikbare objectieve landeninformatie evenwel niet dat deze historische rivaliteit tot gevolg heeft dat ex-strijders van de PKK in Irak, en in het bijzonder in de KAR, het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is evenmin objectieve landeninformatie beschikbaar die aantoont dat ex-PKK strijders specifiek worden gevisieerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het betoog dat ex-strijders van de PKK een risicoprofiel hebben, vindt aldus geen steun in de beschikbare objectieve landeninformatie.

Waar in de COI Focus van 18 augustus 2017 verder wordt vermeld dat er spanningen waren tussen de KDP en de PKK omdat ze beide aanspraken maken op het bestuur over Sinjar (AD CGVS, stuk 18, map met 'landeninformatie', COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 18 augustus 2017, p. 14), blijkt uit de meest recente COI Focus van 14 maart 2018 dat Iraakse troepen dit gebied in oktober 2017 hebben veroverd. Het terugtrekken van de Koerdische troepen als gevolg hiervan heeft een einde gebracht aan de intra-Koerdische impasse tussen de KDP en de PKK over Sinjar (rechtsplegingsdossier, stuk 11, COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 15). Verder blijkt dat op 23 december 2017 de PKK zelfbestuur aankondigde over het Qandil gebergte en hiertoe een raad verkoos. Het grootste deel van Qandil bevindt zich in PUK-regio (Patriottische Unie van Koerdistan) en een aantal van de meer afgelegen gebieden in de KDP-regio. Zowel de regering in Bagdad als de KRG (Kurdish Regional Government) reageerden hier relatief gelaten op. Voor de PUK die over het algemeen goede relaties met de PKK onderhoudt is de autonome regio geen groot probleem. Voor de KDP die betere relaties met Turkije onderhoudt, meldt de COI Focus dat de kwestie complexer is, maar wordt geen melding gemaakt van gevechten of confrontaties tussen de KDP en de PKK hieromtrent (rechtsplegingsdossier, stuk 11, COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 21).

2.4.2.6. Verzoeker stelt dat, hoewel hem amnestie werd verleend door de overheden van de KAR, de lokale bevolking in Dohuk niet zo vergevingsgezind is, maar concretiseert dit verder niet.

2.4.2.7. Verzoeker wijst er verder op dat een aantal individuele leden van de KDP minder vergevingsgezind zijn. In het bijzonder werd hij, vanaf 2004, met de dood bedreigd door twee individuele leden van de Koerdische ordediensten in Dohuk, met name een officier bij de Asayish, genaamd F., die de familie van verzoeker kende en daardoor op de hoogte was van zijn verleden, en een lid van de peshmerga, genaamd S.A. die verzoeker nog kende van tijdens het conflict tussen de PKK en de KDP. Verzoeker stelt dat hij omwille van deze doodsbedreigingen Irak is ontvlucht en dat hij met recht en reden vreest om in de toekomst het slachtoffer te worden van vervolgingsdaden.

In het kader van een prospectieve beoordeling van een vrees voor vervolging, dient rekening te worden gehouden met alle elementen die voorliggen. In die zin stelt de commissaris-generaal vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat "het echter bij verbale bedreigingen [bleef]" en dat "er nooit concrete incidenten [zijn] geweest". Deze vaststelling wordt de Raad bijgetreden.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de voorgehouden doodsbedreigingen vanwege F. en S.A. bijzonder vaag en weinig overtuigend zijn.

Uit het gehoorverslag blijkt:

"Welke problemen had u dan?"

Ik werd bedreigd door hen. Zij hebben mij met de dood bedreigd. Omdat ik bij de PKK was hebben ze mij met de dood bedreigd en gezegd dat ze mij niet zullen vergeven. Ik werd voortdurend door hen bedreigd.

U had enkel met die 2 personen problemen?

Ik had andere problemen. Dat waren diegenen bij de autoriteiten. Ik had andere problemen ook.

Ik bedoel: met autoriteiten enkel die 2 personen?

Ja.

Wie waren die F. en die S.A.?

F. was een grote officier bij Asaish. S.A. was bij de Peshmerga.

Wanneer begonnen uw problemen met die 2 personen?

F. heeft mij na 1 jaar bedreigd. Na 1 jaar, ik kan er geen jaartal, 2005, of zo, op plakken. Tôt mijn vertrek naar Noorwegen.

Even samenvatten. F. is u beginnen bedreigen een jaar na uw terugkeer uit de PKK en dit tôt uw vertrek naar Noorwegen?

Ja.

Die bedreigingen hebben ongeveer een 3-tal jaar geduurd?

Ja. Ongeveer.

Hadden die F. en S.A. iets met elkaar te maken?

Ik weet het niet. Persoonlijk hadden ze niet met elkaar te maken, maar het waren beiden bekende personen.

Hoe is dat probleem met die F. begonnen?

Het was eigenlijk op een autosalon toen ik hem zag. Ik ben niet zeker, maar ik denk een autosalon. Hij kende mij en kwam naar mij. Hij benaderde mij en begon mij te bedreigen.

Hoe kende hij u?

Zijn familie kende mijn familie, van lang geleden. Maar ze waren geen familie van ons.

(...)

In welke zin bedreigde hij u dan?

Hij zei: we zullen jou nooit... Je hebt lang gevochten, nu ben je hier. We zullen jou nooit vergeven, ik zal jou nooit vergeven.

Nog iets anders gezegd?

Hij zei... Altijd dreigementen. Mij in het openbaar doden.

Dat was de eerste keer. U zei dat dit duurde tôt uw vertrek naar Noorwegen. Hoe evolueerde dat in die drie jaar?

Het was altijd verbaal. Hetzelfde zeggen. Iets meer of minder, maar altijd hetzelfde.

Heeft die F. u of uw familie ooit aangevallen?

Neen. Nooit. Gewoon verbaal.

Kunt u mij iets meer vertellen over de problemen met die andere persoon, S.A.?

Hij was heviger. Het eerste contact tussen ons was tijdens de oorlog tussen de PKK en de KDP. Toen ik in Dohuk was, heeft hij mij gezien en zei hij: jij was bij de PKK, ik zal je doden.

Waar en wanneer was dit?

Toen ik bij de PKK was, kreeg ik van hem het eerste dreigement. Over de walkietalkie. Hij heeft mij toen bedreigd met mijn familie in Mosul aan te vallen en mijn broer en zus te doden.

Hebt u nog problemen gehad met die persoon nadat u in 2004 vertrok uit de PKK?

Hij bedreigde mij. Ik was in Dohuk. Hij wist niet dat ik daar was. Later heeft hij te horen gekregen dat ik daar was. Iemand liet hem dat weten. Die persoon zelf heeft gezegd dat S.A. van plan was om mij te doden. Ik heb hem niet in Dohuk gezien.

Voor alle duidelijkheid. In de periode tussen 2004 en 2008 hebt u enkel via via gehoord dat hij u wou doden, maar hebt u hem niet zelf gezien of gehoord?

Neen. Persoonlijk niet.

Heeft die persoon ooit actie tegen u of uw familie ondernomen?

Neen.

Behalve die F. en S.A. had u geen problemen met andere leden van de ordediensten?

Neen."

(AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 10)

Van een verzoeker die voorhoudt zulke zwaarwichtige feiten als doodsbedreigingen te hebben meegemaakt, kan worden verwacht dat hij over essentiële zaken, zoals de concrete vorm en inhoud van de bedreigingen als de evolutie van deze bedreigingen doorheen de jaren, op een samenhangende, specifieke en gedetailleerde wijze kan vertellen, wat in deze niet het geval is. Verzoeker zou toch een duidelijk zicht moeten hebben over deze essentiële zaken, wat niet geval is. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast: *"Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd of u kon concretiseren op welke manier en in welke zin u werd bedreigd of hoe deze bedreigingen evolueerden doorheen de jaren, bleef u zich beperken tot vage en weinigzeggende antwoorden."* Verzoeker betwist dit niet.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, hoewel verzoeker vertelde dat F. een hoge rang had bij de Asayish, zijn verklaringen heel vaag bleven wanneer hem werd gevraagd om de rang van deze persoon te concretiseren. Uit het gehoorverslag blijkt het volgende:

"Hij was hoge officier van Asayish. Wat was zijn rang?"

Ik denk dat hij een valk had op zijn schouder. Of drie sterren. Zoiets is dat.

Welke rang is dat dan?"

Ik weet het niet. Aqib of naqib. Ik heb geen kennis van militaire rangen."

(AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 10)

Verzoeker argumenteert dat de PKK een ander systeem van militaire rangen heeft en dat hij voornamelijk tegen het Turkse leger vecht, dat nog een ander systeem van rangen heeft dan hetgeen gangbaar is in Irak. Hij had dus helemaal geen ervaring met de verschillende rangen bij de KDP.

Deze argumentatie kan echter niet overtuigen. Waar verzoeker elders in het verzoekschrift hamert op de historische rivaliteit tussen de KDP en de PKK, spreekt hij zichzelf tegen door nu voor te houden dat helemaal geen ervaring had met de verschillende rangen bij de KDP. Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat de grootste Koerdische politieke fracties, de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Democratische Partij van Koerdistan (KDP), reeds sinds 1991 elk hun eigen lokale overheden, politie, leger (peshmerga), veiligheidsdiensten (Asayish) en inlichtingendiensten (Parastîn (KDP) en Zaniary (PUK)) hebben uitgebouwd. De KDP voert de politieke en militaire controle over de provincies Erbil en Dohuk, de PUK over Suleimaniya en Halabja (rechtspiegingsdossier, COI Focus *"Irak: De*

veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 4). Voorts blijkt dat beide heersende Koerdische partijen in de periode 1994-1998 een burgeroorlog uitvochten en dat er sprake is van een historische rivaliteit tussen de KDP en de PKK. Verzoeker verklaarde tevens dat hij een ideologische en militaire training heeft gehad gedurende zijn tijd bij de PKK, dat hij de oorlog tussen de PKK en de KDP heeft meegemaakt, en dat hij op een gegeven moment verantwoordelijk was voor 15 personen (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 4, 10 en 16; (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag van 25 november 2016, p. 13). In het licht van al deze elementen, acht de Raad het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker geen kennis zou hebben van andere militaire rangen buiten die van de PKK.

Bovendien verklaarde verzoeker eveneens dat F. een bekend persoon was die hem gedurende drie jaren persoonlijk bleef bedreigen met dood. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de moeite zou doen om te achterhalen wie deze F. juist was bij de Asayish, wat niet het geval is. De loutere verklaring dat F. een "grote officier" is bij de Asayish, overtuigt niet, nu verzoeker niet in staat is de rang van F. te benoemen en dus niet kan staven waarop hij zich baseert om F. als "grote officier" bij de Asayish te identificeren. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in zijn standpunt dat het gebrek aan kennis over de rang van F. afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

2.4.2.8. Verzoeker verklaarde tevens dat hij wordt bedreigd door leden van de Harki stam omwille van een bloedvete. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat zijn verklaringen hierover op meerdere punten tekortkomingen bevatten en worden gekenmerkt door hun bijzondere vaagheid.

Zo kan verzoeker geen duidelijke verklaringen afleggen over wanneer de moeder van de gedode herder een eerste keer bij hem thuis zou zijn gekomen.

Uit het gehoorverslag blijkt:

"Wanneer is die moeder bij u geweest?"

2 of 3 jaar na mijn terugkeer, ongeveer, in Dohuk. Ik ben niet zeker. Ik ben het vergeten.

Hoeveel tijd voor uw vertrek naar Noorwegen?"

Lang voor mijn vertrek.

Wat is lang? Een half jaar, een jaar, twee jaar?"

Het is moeilijk om te zeggen. Ik weet het niet."

(AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 11)

Verzoekers betoog dat deze feiten zich meer dan een decennium voordat hij hierover werd gehoord op het CGVS hebben afgespeeld en dat hij er wel degelijk in geslaagd is om de gebeurtenissen in de tijd te situeren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen bijzonder vaag blijven.

Gelet op het gegeven dat uit de ontmoeting met de moeder van de gedode herder, die tot een machtige clan behoort, een bloedvete zou zijn ontstaan, toch wel een zeer zwaarwichtig feit, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij de oorsprong van zijn voorgehouden probleem specifiek kan situeren, toch minstens qua maand- en jaaraanduiding. Het betreft hier een essentieel element dat de kern van zijn vluchtrelaas raakt.

De Raad stelt bovendien vast dat dit niet het enige element is waarover verzoeker bijzonder vaag blijft. Verzoeker blijft ook vaag over de tijdsspanne tussen het eerste en tweede bezoek van de vrouw, het tijdstip wanneer die vrouw liet weten dat er een bloedvete bestond en wanneer hij in 2008 richting Europa is vertrokken.

In het gehoorverslag kan immers worden gelezen:

"Hoeveel tijd zat tussen haar 1e en 2e bezoek?"

Ik weet echt niet hoe lang.

Een paar dagen, paar weken, paar maanden?"

Het was geen maand.

(...)

Wanneer liet die vrouw weten dat er een vete bestond?"

Toen die vrouw bij onze buurvrouw heeft gezegd dat er een vete was, was ik nog in Irak. Maar bij het tweede dreigement, was ik in Noorwegen.

Wanneer liet die vrouw weten dat er een vete bestond? Was dat kort na haar tweede bezoek? Was dat hele tijd later? Kunt u dat enigszins situeren?"

Ik weet het echt niet. Het is moeilijk om te zeggen. Het is lang geleden. Als ik zeg dat het een week was, maar het was een maand... het gaat over lang geleden.

Die vrouw komt tweede keer langs. Wanneer hoort u dan dat er een probleem is? Is dat een week later, een maand, zes maand?

Ik heb toch gezegd: ik ben het niet zeker.

Weet u hoeveel tijd voor uw vertrek naar Noorwegen dat was?

Lang ervoor. Ongeveer een jaar ervoor.

(...)

Wanneer in 2008 bent u vertrokken richting Europa?

Ik weet het niet meer.

Begin van het jaar, midden, eind?

Ik weet het ook niet."

(AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 12-13)

Ook dit betreffen allemaal gebeurtenissen die essentieel zijn voor de kern van zijn vluchtrelaas en waarover redelijkerwijze meer specifieke en concrete tijdsaanduidingen kunnen worden verwacht. Het gegeven dat verzoeker hierover dermate vaag blijft, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vervolgingsfeit.

In diezelfde optiek is het merkwaardig dat verzoeker wel weet wat de familienaam is van de gedode herder, waar zijn familie woont en tot welke stam de familie behoort maar de voornaam van de gedode herder niet kent. Indien werkelijk een bloedwraak werd uitgesproken tegen de familie van verzoeker en zijn vader zou zijn bedreigd door een zoon van de moeder van de gedode herder, dan kan ook hier redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de volledige identiteit van de gedode herder. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij enige tijd met hen heeft doorgebracht en dat hem gevraagd is geweest hen in Badini-dialect aan te spreken (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag van 25 november 2016, p. 12). Dat hij de voornaam niet kent, is dan ook niet aannemelijk.

Het is bovendien opmerkelijk dat een bloedwraak wordt uitgesproken tegen verzoeker en zijn familie, wanneer verzoeker zelf niet rechtstreeks betrokken was bij de dood van de betrokken herders, daar deze herders door een andere eenheid werden meegenomen en dan gedood (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag van 25 november 2016, p. 14). Tijdens de terechtzitting stelt verzoeker dat hij die andere namen aan de moeder heeft gegeven maar dat tegen hen geen bloedwraak werd uitgesproken omdat zij nog lid zijn van de PKK. Deze uitleg kan niet overtuigen. Gezien de positie van de PKK in de KAR is het niet aannemelijk dat een machtige stam, zoals de Harki, het niet zou durven opnemen tegen enkele individuele leden van de PKK.

2.4.2.9. Deze voorafgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend in Dohuk met twee individuele leden van de Koerdische ordediensten en met de Harki stam omwille van een bloedwraak uitgesproken tegen zijn familie.

De vraag of verzoekers tegenstrijdige verklaringen voor de Noorse en Belgische asielinstanties al dan niet een negatieve indicatie vormen voor zijn geloofwaardigheid, dient dan ook niet meer te worden beantwoord. Verzoeker argumenteert immers terecht dat de kern van zijn asielrelaas in Noorwegen als in België hetzelfde was, met name dat hij als ex-strijder van de PKK in de problemen kwam in de provincie Dohuk in de jaren 2004 tot 2008.

Verzoekers verklaringen hierover, zoals uiteengezet voor de Belgische asielinstanties, werden hierboven onderzocht en niet geloofwaardig bevonden. Verzoekers argumentatie dat hij een fout heeft gemaakt door zijn problemen spectaculairder te maken heeft dan ook betrekking op een motief dat de Raad overtollig acht.

2.4.2.10. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker geen argumenten aanbrengt tegen de overige standpunten in de bestreden beslissing, met name i) dat het niet aannemelijk is dat hij als ex-strijder van de PKK een gegronde vrees voor vervolging zou kennen, nu hem in 2004 amnestie werd verleend en hij zich in de Koerdisch Autonome Regio (hierna: KAR) mocht vestigen; ii) dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van zijn desertie uit de PKK in 2004 momenteel wordt gevisieerd door de PKK; en iii) dat het gegeven dat verzoeker als kindsoldaat gedwongen werd gerekruteerd door de PKK niet volstaat om actueel in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Nu verzoeker deze motieven volstrekt ongemoeid laat, blijven ze onverminderd overeind.

2.4.2.11. Verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel te gunnen, maar daarop kan door de Raad niet worden ingegaan, nu verzoekers geloofwaardigheid over de voorgehouden vervolgingsfeiten

geenszins is komen vast te staan. Een schending van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt niet daar niet voldaan is aan vereiste cumulatieve voorwaarden.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker het volgende motief in de bestreden beslissing niet betwist:

“Hoewel u volgens uw verklaringen de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak in de provincie Nineveh woonde, werd u geboren in de provincie Dohuk en hebt daar gedurende lange tijd gewoond, bijvoorbeeld in de periode voor uw vertrek naar Noorwegen van 2004 tot 2008 (CGVS II, p. 6). U bent ook geregistreerd in de provincie Dohuk. Na uw repatriëring vanuit Noorwegen naar Irak ging u ook terug naar Dohuk om uw paspoort te laten vernieuwen (CGVS II, p. 20). U hebt in Dohuk ook twee zussen die in Qani Maze in de wonen (CGVS II, p. 3). Gezien deze verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct. Verzoeker slaagde erin om na zijn repatriëring naar van Noorwegen naar Erbil naar Dohuk, in de provincie Dohuk, te gaan om zijn identiteitsdocumenten, zoals zijn paspoort aan te vragen. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn paspoort werd afgeleverd op 17 september 2011 en geldig is tot 14 september 2019. Verzoeker verklaarde verder dat hij, indien hij geen problemen had met F., S.A. en de familie van de herder, hij bij zijn zus in Dohuk zou kunnen verblijven en geen problemen zou hebben om zich daar te vestigen (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag van 2 maart 2017, p. 20-21).

Bijgevolg wordt met betrekking tot verzoekers plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in Dohuk beoordeeld, een provincie gelegen in Noord-Irak, behorend tot de Koerdische Autonome Regio en formeel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak, dat van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 18 juli 2017, gevoegd bij haar aanvullende nota van 12 maart 2018. Dit wordt door de Raad als actueel beschouwd. Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Dohuk niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Dohuk door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

De Raad stelt vast verzoeker dan wel poneert dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden, maar dat hij geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou blijken dat de motieven in de bestreden beslissing die hebben geleid tot het oordeel dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin artikel 484, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet deugdelijk zouden zijn.

Het CGVS heeft overigens bij aanvullende nota van 3 mei 2018, gebaseerd op de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 14 maart 2018, deze vaststellingen genoegzaam als volgt bevestigd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie bij onderhavige nota wordt gevoegd) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Haiabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Régional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van

stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30% van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar de KAR wensen te reizen kunnen vanuit Bagdad, Basra of Najaf een binnenlandse vlucht nemen naar de luchthavens van Erbil en Suleymaniyah. De vrijwillige terugkeer met IOM verloopt eveneens via Bagdad, waar IOM bijstand verleent in transit.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tót de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Dohuk niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.5.2.3. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan

andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar hetgeen reeds onder punt 2.4 werd besproken waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee keer werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich tijdens elk gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens alle gehoren bijgestaan door een tolk die het Badini machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES